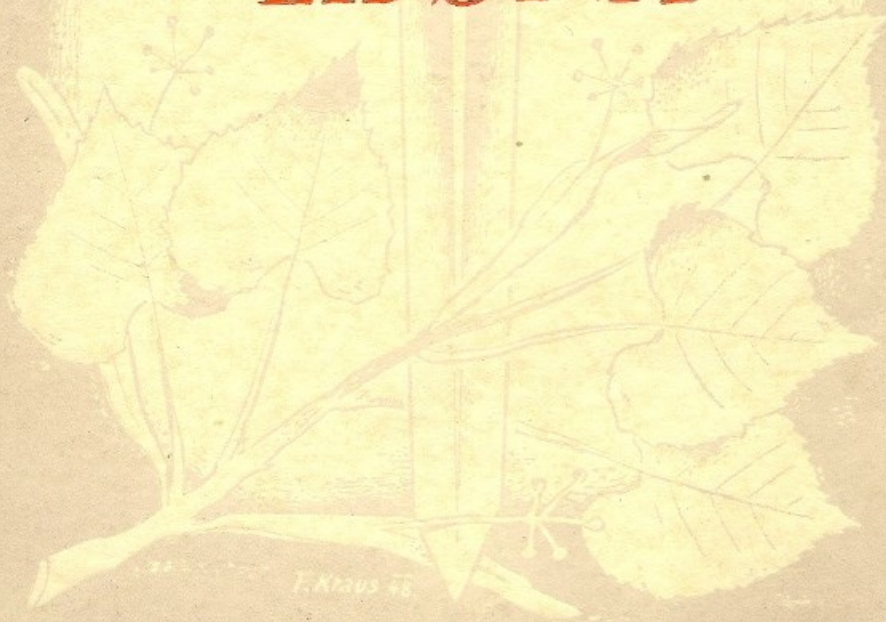

KAPITÁN NEMO

BOJEM NÁRODA
K LEPŠÍMU MÍRU
LIDSTVA

F. Kraus 46

N á r o d e č e s k o s l o v e n s k ý !
C e s t a m i ú t i s k u

POZDRAV
ANGLICKÝM A FRANCOUZSKÝM LETCŮM

Jak prvé vlaštovky jste přiletěli
z těch dálek, které nové jaro věstí,
z přátelské ciziny, abyste pověděli,
že přijde znovuzrození a štěstí.
Své stroje řídili jste rukou pevnou
přes toky řek a horstev hřebeny
a nám jste dokázali lásku zjevnou
a posílili vzdor náš plamenný.
Žel, naše zraky nemohly Vás spatřit
v té noci mrazivé, když zde jste pluli,
však naše díky nepřestanou patřit
Vám, kteří nadějí jste srdce zkuli
v jediný řetěz toho odhodlání,
které náš národ uložil v své hrudi
a které dnem i nocí bez přestání
v obětech těžkých dál jej jítí pudí.
Teď denně budem hledět v mraky noci,
Vás vyhlížet a čekat Vaše křídla,
když víme, že zde nejsme bez pomoci,
že střežíte i naše česká sídla,
která teď krvelačný Germán drží.
Kéž přistanete s dobrou zvěstí brzy.

Na paměť prvního náletu 12. a 13. ledna 1940

N á r o d e č e s k o s l o v e n s k ý !
C e s t a m i ú t i s k u

E D V A R D O V I B E N E Š O V I

Snad denně každý z nás si vzpomene
Tvé práce a Tvé snahy, kterou žiješ,
když od prvního opět písmene
se o vzkříšení státu znovu biješ.

Jest trpký úděl životní nás Čechů,
že v tom, co měli jsme, nás ztráta stihne,
čím generace žijí v jednom dechu,
že nebem se jak přízrak krátce mihne.

A když v tom krátkém čase, kdy jest ticho,
si národ hoví, tu — tak vždy to bývá —
se vzepřeš, jednotlivců škodná pýcho,
a to, co stvořeno, se neuctívá.

Jsme národ hrozné vlastnosti, již hynem,
se srdcem chladným pro druhého práci,
dnes v triumfu mu voláme a kynem
a v zápětí se zájem o něj ztrácí.

Od nejvyšších poct, které národ dává,
do hrozné klatby nade Tvojí hlavou,
tak nějak u nás ze zvyku se stává,
lid rychle zahazuje lásku pravou

a vést se dává odpůrcem, jenž plivne
po cti Tvé, práci zhanobiv a sníživ.
To v národě jest našem cosi divné,
že krve vůdců svých se stává žízniv.

Tak těžko žít jest mezi námi vždycky
každému, veřejnou kdo kráčí brázdou.
My známe milovat jen platonicky
a v nenávist hned změnit lásku každou.

My cizí vzory dovedeme ctíti
a při tom vlastní dobré ztracovat,
my dovedeme škodolibost míti,
když můžem z neúspěchu usvědčovat.

Co lid snad nedělá — já sám si kladu
teď za pokání vzpomenuv Tvé práce —
když ponurým teď nádvořím jdu Hradu,
já, příslušník „Legií generace“.

My poměr vzájemný jsme měli jiný,
my znali jsme, co první boj náš žádal,
my víme, co jest prchat do ciziny,
my víme, co jest žít tam, když cit žádal

se znovu vrátit do rodné své země.
Po druhé osud hnal Tě v cizí dálky,
bys znovu zasel udupané sémě,
po druhé prostřed nelítostné války

dáš klíčit naději ze štěstí sémě.
Snad tentokráte přijme naše země
již kritičtěji vše, co vykonáno,
až přijda řekneš: Dílo dokonáno.

Ač vady naše znáš, Ty nezatvrdl's
a v bolesti, jak bývá, nepohrdl's
míněním, lidem, znovu zvedls štít
a meč a šel jsi za spásu se bít,

i když Tě kdo chtěl blátem hany vláčet,
Ty, vědom pravdy, za cílem jsi kráčet,
ač zahalena byla v mlze doby,
snášeje potupy i lidské zloby.

Nuž zatím omluv. Dík můj měj jen malý
a neuchyl, jen neuchyl, tam v dále
až k cíli dojdi. My tu s Tebou jdeme,
ať k cíli dojdeme anebo zahyneme.

Na Tvoje „Věřím“, řečené dnes v chvíli
tak těžké, voláme: „V ě ř í m e ! K c í l i !“